

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-274)

Jul (2) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	10
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 94)

8. அநிருத்தஸ்த்வகார: அத்ர ப்ரத்யும்ந: பஞ்சம: ஸ்வர:

ஸங்கர்ஷணோ மகாரஸ்து வாஸுதேவஸ்து பிந்துக:

பொருள் - இந்த தாரக மந்த்ரத்தில் “அ” என்பது அநிருத்தனையும், ஐந்தாவது அக்ஷரம் (அதாவது “உ”) ப்ரத்யும்நனையும், “ம” என்பது ஸங்கர்ஷணனையும், “ம” என்பதன் மீது இடப்படும் புள்ளியானது வாஸுதேவனையும் குறிப்பதாகும்.

9. சதுர்ணாம விபாகஸ்து நாதஸ்தத்ர ஸுரேச்வர

நாதஸ்ய யா பரா காஷ்டா ஸாஹந்தா பரமேச்வரீ

பொருள் - ஸுரேச்வரனே! இந்த நான்கு அக்ஷரங்களும் பிரிக்க இயலாமல் நிற்பதே நாதம் ஆகும். இந்த நாதத்தின் உயர்ந்த நிலை என்பது பகவானின் “நான்” என்பதாகும். அதுவே பரமேச்வரியாவாள்.

10. சக்தி: ஸா பரமா ஸூக்ஷ்மா நாதாந்தககநாஹ்வயா

சப்தப்ரஹ்ம மயீ ஸூக்ஷ்மா ஸாஹம் ஸர்வாவகாஹிநீ

பொருள் - அவளே நாதத்தின் உள்ளே இருப்பதான ஸூக்ஷ்மமான ஆகாசம் என்னும் உயர்ந்த சக்தி ஆவாள். என்னைப் போன்றே உள்ள அவள், மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும், சப்தப்ரஹ்மத்தால் பரவப்பட்டவளாகவும், எங்கும் நிறைந்தவளாகவும் உள்ளாள்.

11. விராமே ஸதி நாதஸ்ய ய: ஸ்புட்பவதி ஸ்வயம்

ஜ்யோதிஸ்தத்பரமம் ப்ரஹ்ம லக்ஷ்மீநாராயணாஹ்வயம்

பொருள் - அத்தகைய நாதமானது ஒடுங்கும்போது, ஜ்யோதியாகவும், ப்ரஹ்மமாகவும் உள்ள லக்ஷ்மீநாராயணன் சட்டென்று வெளிப்படுகிறான்.

12. ஏதத்தே வைஷ்ணவம் தாம கதிதம் பௌருஷம் பரம்

சாந்தமஸ்யைவ யத்ரூபம் தஸ்ய தத்த்வம் நிசாமய

பொருள் - இதுவரை உனக்கு நான் புருஷனுடைய உயர்ந்த வைஷ்ணவ இருப்பைக் குறித்துக் கூறினேன். இப்போது அந்த ரூபத்தின் அமைதியான நிலையின் தன்மைகளைக் கேட்பாயாக.

13. விஸ்ருஷ்டிம் பூர்வமாதாய ஸூர்யமந்தே நியோஜயேத்

ஸந்திகர்ஷே பரே ஜாதே தத் ஓம் இதி உதிதம் மஹ:

பொருள் - உபாஸகன் ஒருவன் விஸர்கத்தை (அஹ என்பது) எடுத்து, அதனுடன் ஸூர்யத்தை (ம் என்பது) சேர்ப்பானாக (இதுவே “ஓ” என்பதாக வருகிறது). இவ்விதம் இவை இணைக்கப்பட்டவுடன், “ஓம்” என்பது அங்கு பிறக்கிறது.

14. ஏதத் தத் பரமம் தாம சக்திஸம்ஹார லக்ஷணம்

ஸம்ர்யமாணம் பரம் தத்வம் ப்ரகாசயதி யத் த்ருவம்

பொருள் - இத்தகைய “ஓம்” என்பது விஸர்கத்தையும், புள்ளியையும் கொண்டுள்ளதால், இது சக்தியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் ஒருங்கே கொண்டுள்ளதாகும். இவ்விதம் உள்ள இதனைத் தொடர்ந்து த்யானிப்பதன் மூலம், அதுவே (அதாவது “ஓம்” என்பதே) உபாஸகனுக்கு உயர்ந்த தத்வத்தைக் காட்டித் தருகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 274)

1-3-28 அத ஏவ ச நித்யத்வம்

பொருள் - ஆகவே வேதத்தின் நித்யத்தன்மை ஸம்பவிக்கிறது.

ஸித்தாந்தம் - இந்த்ரன், வசிஷ்டர் போன்ற சொற்கள் தேவர்கள், ரிஷிகள் முதலானவர்களுடைய உருவம், செய்கை போன்றவை குறித்து உணர்த்துவதாக இருந்து, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு இவர்களுடைய உருவம் மற்றும் செய்கைகள் குறித்து நான்முகனுக்கு நினைவு ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமாக இருந்து, அவன் மீண்டும் அவர்களைப் போன்றே படைக்க உதவுகின்றன. இந்த காரணத்தால்தான், மந்த்ரக்ருதோ வ்ருணீதோ - மந்த்ரங்களை உண்டாக்கியவர்களை வேண்டுகிறான் - என்றும், தை. ஆர. (6-1) - நம ருஷிப்யோ மந்த்ர க்ருத்பய: - மந்த்ரங்களை உண்டாக்கிய ரிஷிகளுக்கு நமஸ்காரம் - என்றும், தை. ஸம். (5-2-3) - அயம் ஸ: அக்நிரிதி விச்வாமித்ரஸ்ய ஸூக்தம் பவதி - “இது அக்னி” என்று விச்வாமித்திரருடைய ஸூக்தம் தொடங்குகிறது - என்றும் உள்ள வரிகளில், வசிஷ்டர் போன்ற ரிஷிகள் மந்த்ரங்களை உண்டாக்கியவர்கள் என்றும், அந்தந்த காண்டங்களையும் உண்டாக்கியவர்கள் என்றும் கூறப்பட்டபோதிலும், (அந்த ரிஷிகள் மீண்டும் அதே போன்று ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதால்) வேதங்கள் நித்யமே என்றாகிறது. அதாவது “மந்த்ரக்ருதோ வ்ருணீதோ - மந்த்ரங்களை உண்டாக்கியவர்களை வேண்டுகிறான்”, என்பது போன்ற வேதவாக்கியங்கள் மூலமாக அந்தந்த காண்டம், ஸூக்தம், மந்த்ரம் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்திய ரிஷிகளுடைய உருவம், சக்தி போன்றவற்றை நான்முகன் நினைவு கூர்கிறான்; தொடர்ந்து அந்த ரிஷிகளை அதே உருவம், சக்தி முதலானவற்றுடன்

ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்; பின்னர் அவர்கள் அதே மந்த்ரங்களை நினைவு கூர்ந்து உண்டாகும் சக்தியையும் அவர்களுக்கு அளிக்கிறான். இப்படியாக நான்முகனால் அளிக்கப்பட்ட சக்தி கொண்ட அவர்கள், தவம் இயற்றுகிறார்கள்; பின்னர் எப்போதும் உள்ளதும், தங்களுக்கு முன்பிருந்த வசிஷ்டர் முதலானவர்களால் கூறப்பட்டதும் ஆகிய மந்த்ரங்களை, எந்தவிதமான எழுத்துப் பிழையோ அல்லது உச்சரிப்புப் பிழையோ இன்றி, அந்த மந்த்ரங்களை யாரிடமிருந்தும் நேரடியாகக் கற்காமல் (அல்லது காணாமல்) அறிகிறார்கள். இதனால்தான், “வேதம் நித்யமானது”, என்று கூறப்படுகிறது. இப்போது வந்த இந்த ரிஷிகளும், இந்த மந்த்ரங்களை உண்டாக்கியவர்கள் என்றே கூறப்படுகிறார்கள்.

பூர்வபக்ஷம் - ஒவ்வொரு நைமித்திக ப்ரளயம் ஏற்படும்போது இந்த்ரன் முதலானவர்கள், நான்முகனால் முந்தைய இந்த்ரன் முதலானவர்கள் குறித்து நினைவு கூரப்பட்டு, வேத சப்தங்களின் உதவியுடன், நான்முகனால் மீண்டும் படைக்கப்படுகிறார்கள் என்பது பொருத்தமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் ப்ராக்ருத ப்ரளயத்தின்போது, அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் நான்முகன், “பரிணாமம், பூதாதி, அஹங்காரம்” போன்றவற்றைக் கூறுவதான சப்தங்கள் (அதாவது இவற்றைக் கூறும் வேத சப்தங்கள்) போன்ற அனைத்தும் அழிகின்றன. இவ்விதம் உள்ளபோது, நான்முகன் முன்பு உள்ள வேதசப்தம் கொண்டு மீண்டும் உண்டாக்குவது எப்படிப் பொருந்தும்? இவ்விதம் அழியும்போது, வேதத்திற்கு நித்யத்தன்மை (எப்போதும் உள்ள தன்மை) கூறுவது எப்படி? ஆகவே வேதங்கள் நித்யம் என்றும், தேவர்களுக்குச் சரீரம் உள்ளது என்றும் கூறுபவர்கள், இந்த லோகத்தின் செயலபாடுகள் அனைத்தும் எந்தவிதமான தொடக்கமும் இன்றி, ப்ரவாஹம் போன்று தொடர்ந்தபடி உள்ளன என்று கூறுவதாகவே அமைகிறது அல்லவோ? இதற்கான பதிலை அடுத்த ஸூத்ரத்தில் கூறுகிறார்.

1-3-29 ஸமாந நாம ரூபத்வாத் ச ஆவ்ருத்தௌ அபி அவிரோத: தர்சதாத் ஸ்ம்ருதே:

ச

பொருள் - ப்ராக்குத ப்ரளயத்தின் பின் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும்போது, முன்பு உள்ளது போன்றே பெயர் மற்றும் உருவம் கொண்டவையாக இருப்பதால், விரோதம் இல்லை. வேதங்களிலும், ஸ்ம்ருதிகளிலும் கூறப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் - அனைத்தும் அழிந்த பின்னர் இந்த ஜகத்தானது மீண்டும் முன்பு இருந்தது போன்றே உற்பத்தி ஆகிறது என்பதில் எந்த விரோதமும் இல்லை; காரணம், அனைத்தும் முன்பு போன்றே, அதே பெயர் மற்றும் உருவங்களுடன் படைக்கப்படுவதால் ஆகும். இதனை விளக்குவோம். பகவான் புருஷோத்தமன், ப்ரளய காலத்தின் முடிவு நேரத்தில், இந்த ஜகத்தின் முந்தைய நிலையை (உருவம், செயல்பாடுகள், பெயர் போன்றவை) தனது நினைவில் வைத்துக்கொள்கிறான். அதன் பின்னர் (ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன்), சாந். (6-2-3) - பஹு ஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன் - என்று ஸங்கல்பம் செய்கிறான். அடுத்து தன்னில் லயித்திருந்த போக்யங்கள் (இன்பங்கள், அதாவது அசேதநங்கள்) மற்றும் போக்தாக்கள் (இன்பத்தை அனுபவிக்கும் ஜீவாத்மாக்கள்) ஆகியவற்றை, அவற்றினுடைய சக்தி மட்டும் வெளிப்படும்படி (அதாவது அவை ஸ்தூலமாக வெளிப்படாமல்) பிரிக்கிறான். தொடர்ந்து, மஹத் தொடங்கி ப்ரஹ்மாண்டம் முடிய உள்ள அனைத்தையும், மற்றும் ஹிரண்யகர்பனையும் (ப்ரஜாபதி) முன்பு இருந்தது போன்றே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். (தொடர்ந்து) வேதங்களை, முன்பு இருந்த அதே குறிப்பிட்ட வரிசையில் (இது பூர்வ ஆநுபூர்வி எனப்படும்) நான்முகனுக்கு உபதேசம் செய்கிறான். தொடர்ந்து, முன்பு இருந்தபடியே தேவர்கள் முதலான வர்க்கத்துடன் கூடிய இந்த ஜகத்தை உண்டாக்கும்படி நான்முகனுக்கு உரைக்கிறான். அவ்விதம் அவன் ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது, ஒவ்வொன்றிலும் தானே அந்தராத்மாவாகப் புகுந்து நிற்கிறான்.

ஆகவே முன்பு உரைத்த அனைத்தும் பொருத்தமாகவே உள்ளது. “வேதங்கள், மனிதர்களால் செய்யப்படாதவை (அபௌருஷேயம்) மற்றும் நித்யமானவை”, என்று கூறுவதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் - முன்பிருந்த கல்பத்தில் காணப்பட்ட வேதங்களின், முன்பு உச்சரிக்கப்பட்ட அதே உச்சரிப்பு வரிசைகளைத் தொடர்ந்து உச்சரித்தபடி வந்ததால் ஏற்பட்ட பழக்கத்தால், அந்த வரிசைகளை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, மீண்டும் அதே வரிசை மாறாமல்

உபதேசிப்பதே (அல்லது உச்சரிப்பதே) ஆகும். இந்த உச்சரிப்பு வரிசை போன்றவை, நமக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஒன்றே ஆகும். ஆனால் ஒரே சிறிய வேறுபாடு மட்டும் உள்ளது; புருஷோத்தமன், ஸம்ஸ்காரம் (மீண்டும் மீண்டும் உச்சரிப்பதால் ஏற்படும் பழக்கம்) என்பதை நாடாமல், தானே நினைவில் வைத்துள்ளான்.

இதுவரை கூறப்பட்டவை அனைத்தும் எப்படி அறியப்பட்டது என்ற கேள்விக்கு, ஸுத்தரகாரர் – “தர்சநாத் ஸ்ம்ருதே: ச” என்று பதில் கூறுகிறார். ச்ருதியில் ச்வே. (6-18) – யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹ்ணோதி தஸ்மை - யார் முதலில் நான்முகனைப் படைத்து அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசம் செய்கிறானோ – என்று கூறப்பட்டது. மனுவால் கூறப்பட்ட ஸ்ம்ருதியில், மநு. (1-5) – ஆஸீத் இதம் தமோபூதம் – இது முழுவதும் முதலில் இருளில் இருந்தது - என்று தொடங்கி, மநு. (1-8, 9) - யோ அபித்யாய சரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருக்ஷு: விவிதா: ப்ரஜா: | அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யம் அபாஸ்ருஜத் || தத் அண்டம் அபவத்வைமம் ஸஹஸ்ராம்சு ஸமப்ரபம் | தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா ஸர்வ லோக பிதாமஹ: - (பரமாத்மா) தனது சரீரத்திலிருந்தே அனைத்துவிதமான ப்ரஜைகளையும் படைக்க விரும்பினான். தனது ஸங்கல்பம் மூலமாக ஜலத்தை உண்டாக்கி, அதில் தனது வீர்யத்தை வைத்தான். இது தங்கமயமான முட்டையாக மாறி, ஆயிரம் கிரணங்கள் கொண்ட சூரியனுக்கு ஒப்பாக ப்ரகாசித்தது. அதிலிருந்து, அனைத்து லோகங்களுக்கும் பாட்டனாராகிய நான்முகன் தோன்றினான் - என்று கூறப்பட்டது. இது போன்றே பெளராணிகர்கள், ஸ்ரீந. பு. (3-1, 2) - தத்ர ஸுப்தஸ்ய தேவஸ்ய நாபௌ பத்மம ஜாயத (பத்மம பூந்மஹத்) | தஸ்மிந் பத்மே மஹாபாகா வேதவேதாங்க பாரகா: || ப்ரஹ்மோத்பந்ந: ஸ தேநோக்த: ப்ரஜா: ஸ்ருஜ மஹாமதே - (ஸுதர் கூறுவது) நைமித்திக ப்ரளயத்தின்போது யோகநித்திரை அடைந்த நாராயணனின் நாபியிலிருந்து, ஒரு பெரிய தாமரை வெளிப்பட்டது. அதிலிருந்து வேதங்களையும், வேத அங்கங்களையும் அறிந்தவனாக நான்முகன் தோன்றினான். அவன் நாராயணனால், “அனைத்து ப்ரஜைகளையும் உற்பத்தி செய்வாயாக”, என்று கூறப்பட்டான் – என்று கூறினார்கள். மேலும், ஸ்ரீவ. பு. (90-3) – பரோ நாராயணோ தேவ: தஸ்மாத் ஜாத: சதுர்முக: - உயர்ந்த தேவனாகிய

நாராயணனிடமிருந்து நான்முகன் தோன்றினான் - என்று கூறப்பட்டது. இதே போன்று, ஸ்ரீவ. பு. (2-5) - ஆதி ஸர்கம் அஹம் வக்ஷயே - நான் இப்போது ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கம் குறித்துக் கூறுகிறேன் - என்று தொடங்கி, ஸ்ரீவ. பு. (2-12, 13) - ஸ்ருஷ்ட்வா நாரம் தோயம் அந்த: ஸ்திதோஹம் யேந ஸ்யாத்மே நாம நாராயணோதி | கல்பே கல்பே தத்ர சயாமி பூய: ஸுப்தஸ்ய மே நாபிஜம் ஸ்யாத்யதாப்ஜம் || ஏவம் பூதஸ்ய மே தேவி நாபி பத்மே சதுர்முக: | உத்பந்த: ஸ மயா ப்ரோக்த: ப்ரஜா: ஸ்ருஜ மஹாமதே - “நாரம்” என்ற பெயர் கொண்ட நீரை உண்டாக்கி நான் அதில் வசித்தேன். இதனால் நாராயணன் என்ற பெயர் பெற்றேன். ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் நான் யோகநித்திரை அடைகிறேன். அப்போது எனது நாபியிலிருந்து ஒரு தாமரை தோன்றுகிறது. தேவீ! நீ எனது நாபியில் தோன்றிய அந்தத் தாமரைமலராக உள்ளாய். அவ்விதம் நான் யோகநித்திரையில் உள்ளபோது, நான்முகன் தோன்றுகிறான். அவனிடம் நான், “நீ ப்ரஜைகளை உற்பத்தி செய்வாயாக”, என்று ஆணை இடுகிறேன் - என்று முடிக்கப்பட்டது. ஆகவே தேவர்களுக்கு அர்த்தித்வம் மற்றும் அதற்கான ஸாமர்த்யம் ஆகிய இரண்டும் உள்ளது என்பதால், அவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம வித்தையில் அதிகாரம் உண்டு என்பது உறுதியாகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 274)

மூலம் - இதில் சிகீர்ஷா ப்ரயத்நங்கள் ஜ்ஞாநத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களென்னுமிடத்தை, வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்த லாகவ யுக்தியாலே கண்டு கொள்வது. க்ரியாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணம். ப்ரயத்நாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வம் சேதநைகாந்தம். ப்ரயத்நமாவது சரீராதி ப்ரேரண ஹேதுவான புத்தி விசேஷம். ஜ்ஞாநமாத்ரத்துக்கு ஆச்ரயமானபோதும், போக மாத்ரத்துக்கு ஆச்ரயமானபோதும், க்ரியாச்ரயத்வமாத்ரமான ஸாமாந்ய கர்த்ருத்வமே உள்ளது. ஒன்றைத் தன் புத்தியாலே உத்பாதிக்கும்போது ப்ரயத்நாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வம். இப்படிப்பட்ட கர்த்ருத்வம், கைங்கர்ய மாத்ரத்திலே என்கையும் உசிதமன்று. அங்கும், பகவத் ப்ரீதியென்று ஒரு ப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்து உபாய அநுஷ்டாநம் பண்ணினானாயிறேயிருப்பது? ஆனபின்பு, கர்த்ருத்வத்தில் பந்த ஹேதுவான ஆகாரமே த்யாஜ்யம். அது எது என்னில், ஈச்வரன் கொடுத்த ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளையும், கரணகளேபராதிகளையும் கொண்டு, அவன் ப்ரேரகனுமாய்ப் பலியுமாய்க் கொண்டு, ஸஹகாரிக்கப் ப்ரவர்த்திக்கிற தன்னை, இதுக்கு விபரீதமாக அநுஸந்திக்கையும், இவ் வநுஸந்தாநத்தில் திருத்தமுண்டேயாகிலும், இதிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை இடுக்கி அநுஷ்டிக்கையும் பந்தகம். பக்தி ப்ரபத்திகள் தாமும், ப்ரயோஜநாந்தர பரனுக்கு பந்தகமாயிறே இருப்பன? ஆகையால், ஸ்வாபாவிக கைங்கர்யார்த்தியாய், அநந்ய ப்ரயோஜநனாயிருக்குமவனுக்கும் பல தசையில் கர்த்ருத்வம் போலே, உபாய தசையில் கர்த்ருத்வமும் விருத்தமன்று.

விளக்கம் – இந்த மூன்றில், “செயலில் விருப்பம், செயலைச் செய்யும் முயற்சி” ஆகிய இரண்டும் ஞானத்தின் நிலைமாறுதல்கள் (அல்லது ஞானத்தில் நிலைகள்) மட்டுமே ஆகும் என்பதை எம்பெருமானார் தனது வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்தமை காணலாம். செயல்களுக்கு இருப்பிடமாக இருத்தல் (அல்லது செய்பவனாக இருத்தல்) என்ற வடிவத்தில் உள்ள கர்த்தருத்வம் (செயலாற்றுதல் அல்லது செயல் புரிதல்) என்பது, சேதநங்களுக்கும் அசேதநங்களுக்கும் சாதாரணமாகவே இருக்கக்கூடிய ஒன்றாகும். ஆனால் ஒரு செயலில் முனைதல் (அல்லது முயற்சி) என்பது, சேதநங்களுக்கு மட்டுமே உள்ளதாகும். முயற்சி என்பது, சரீரத்தை ஒரு செயலுக்குப் பயன்படுத்தக் காரணமாக உள்ள புத்தியாகும். ஞானத்திற்கு மட்டுமே இருப்பிடமாக இருத்தல், இன்பத்திற்கு மட்டுமே இருப்பிடமாக இருத்தல் என்னும் நிலைகளில், “இருப்பிடமாக இருத்தல்” என்னும் செயல் மட்டுமே உள்ளது; இது சாதாரணமாக அனைவருக்கும் (சேதந, அசேதநங்கள்) உள்ளதாகும். ஆனால், தன்னுடைய புத்தியால் ஒரு செயலைச் செய்யத் தொடங்கும்போது மட்டுமே, அவனிடம் முயற்சியின் இருப்பிடமாக உள்ள கர்த்தருத்வம் காணப்படுகிறது. இத்தகைய செயலாற்றுதல் என்பது, கைங்கர்யத்தில் மட்டுமே உள்ளது என்று கூறுவதும் சரியல்ல; காரணம் இவ்விதம் கொண்டால், “பகவானுடைய மகிழ்ச்சி” என்னும் ஒரு பயனைக் கருத்தில் கொண்டே இத்தகைய உபாயத்தைக் கைக்கொள்கிறான் என்றாகிவிடும் அல்லவோ? ஆகவே எந்தவிதமான செயல் புரிதலிலும், ஸம்ஸார பந்தம் உண்டாக்கக் காரணமான அம்சங்கள் கைவிட வேண்டியவையே ஆகும். அத்தகைய செயலாற்றுதல்கள் எவை (அல்லது கைவிடத்தக்க அம்சங்கள் எவை)? ஈச்வரன் தனக்கு அளித்த ஞானம் மற்றும் சக்தி முதலியவைகள், சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் முதலியவைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒரு சேதநன், ஒரு செயலில் இறங்குகிறான். அப்போது அந்தச் சேதநனை ஏவுபவனாகவும், தாங்குபவனாகவும், அந்தச் செயல் மூலம் கிட்டவல்ல பயனை அனுபவிப்பனாகவும் இருந்தபடி ஈச்வரன், அந்தச் சேதநனில் செயல்பாட்டில் உதவுகிறான். ஆனால் அந்தச் சேதநன் இதனை உணராதபடி, முரணாக எண்ணினாலோ (அதாவது தானே அந்தச் செயலிச் செய்வதாக எண்ணுதல்), அல்லது இந்த விஷயத்தில் மெய்யான ஞானம் இருந்தாலும் (இவற்றை ஈச்வரனே செய்கிறான் என்னும் ஞானம்) வேறு ஒரு பயனுக்காகச்

செய்தாலோ, அந்த எண்ணங்களே ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டாக்கிவிடும். மோக்ஷம் அல்லாத பயனுக்காகக் கைக்கொள்ளும் பக்தியும், ப்ரபத்தியும் கூட ஒருவனுக்கு பந்தத்தை உண்டாக்கிவிடும். ஆகவே தனக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளதான பகவத் கைங்கர்யத்தை மட்டுமே வேண்டி நின்று, மற்ற எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள ஒருவனுக்கு, மோக்ஷ பலன் பெற்ற நிலையில் கைங்கர்யம் உள்ளது போன்று, மோக்ஷத்திற்கான உபாய நிலையில் உள்ளபோது, பகவானுக்கு அடங்கி நடத்தல் என்னும் செயலால் விரோதம் இல்லை.

மூலம் – பல தசையில் விவித விசித்ர கைங்கர்ய கர்த்ருத்வம் கேவலம் ஈச்வரேச்சா வைசித்ரியோடே பொருந்தின ஸ்வேச்சையாலேயாயிருக்கும். ஸம்ஸார தசையில் உள்ள கர்த்ருத்வமெல்லாம், கர்மானுரூபமாக ஈச்வரன் பரிணமிப்பித்த ஸத்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களை உபாதியாகக் கொண்டு பஹுவிதமாயிருக்கும். இதில் ரஜஸ்ஸாலும் தமஸ்ஸாலும் ப்ரயோஜநாந்தர ஸங்க ஹேதுவான ஸத்த்வத்தாலும் வரும் கர்த்ருத்வம், பந்தகம். பகவத் ப்ராப்தியிலே ஸங்கத்தைப் புணர்க்கும் ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்த்வ விசேஷமடியாக வரும் கர்த்ருத்வம், மோக்ஷ காரணம். இக் குணத்ரயத்தோடு துவக்கற்றிருக்கும் முக்ததசையில், கர்த்ருத்வம்.

விளக்கம் – பலனாகிய மோக்ஷ நிலையில் பலவிதமானதும், அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் ஆகிய கைங்கர்யங்களைச் செய்வதில் ஒருவனுக்கு உள்ள கர்த்ருத்வம் என்பது, ஸர்வேச்வரனுடைய பலவிதமான விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப உள்ளதான தனது விருப்பத்தின் மூலம் உண்டாவதாகும். ஸம்ஸார நிலையில் உள்ள சேதநனுக்கு உள்ள கர்த்ருத்வம் அனைத்தும் அவனுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப ஈச்வரனால் உண்டாக்கப்பட்ட ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பலவிதமாக இருக்கும். இவற்றில் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றாலும், மற்ற பயன்களில் பற்றுதல் உண்டாக்கவல்ல ஸத்வம் ஆகியவற்றால் உண்டாகும் கர்த்ருத்வம் என்பது பந்தத்தை உண்டாக்குவதாகும். பகவானை அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தை அதிகரிக்கின்றதான உயர்ந்த ஸத்வம் மூலம் உண்டாகும் கர்த்ருத்வம் என்பது மோக்ஷ காரணமாகும். முக்தி

நிலையில் உள்ள கர்த்ருத்வம் என்பது, இந்த மூன்று குணங்களின் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருக்கும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 94)

221. [1] முழுதுமாய் எங்கணுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனாம் ஸர்வ வ்யாபகன் தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும் தன் படிக்கும், (2) நீ தந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வென்று கழித்துப் புகும் தங்காதலுக்கும் ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும், [3] ஊனமில் மோசடி பலமான முடிச்சோதியிலநுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு பெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மபாவத்தைப் புகழ்ந்து, [4] சொல்லிப் பாடியேத்திப் பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குதித்துத் தடுகுட்டக் கும்பிடு நட்மமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதீயுகளத் தம்மடியாரென்ன உடன்கூடும் ஸாத்யம் வளர, [5] பைகொள் பாம்பு போலே இந்தரிய வ்ருத்தி நியமமறப் பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோக க்ருத்தாய், [6] குறைமுட்டுப் பரிவிடர் துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்த மக்நரானவர், செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனா மென்றவை பரத்வமாம்படி, [7] அவனாகும் ஸௌஸ்ப்ய காஷ்டையைக் காட்டி, வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னாவது, வேண்டிற்றெல்லாம் தரும், தன்னாகவே கொள்ளும், கவி சொல்லவம்மினென்று, [8] முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்தில்.

அவதாரிகை - மூன்றாம் பத்தால், “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத்” என்கிறபடியே கார்யபூத சேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து தக்கத

தோஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனா யிருக்கையாலே ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேச்வரன், கீழில் பத்தில் இவருபயாநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்த மோக்ஷத்துக்கு பலமான ஸ்வவிக்ரஹாநுபவத்தை இவரைப் பண்ணுவிக்க; இவருநுபவித்துத் தரித்து அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதி ப்ரகாஷத்தாலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டுமபடியான அபிநிவேசத்தையுடையராய் தம்மபிநிவேசா நுகுணமாக அவன் காட்டிக் கொடுத்த அவனுடைய ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் பேசி அத்தால் வந்த ப்ரீதியின் உகளிப்பையுடையராய், அந்த ப்ரீதி அவனளவிலே பர்யவஸியாதே பாகவத சேஷத்வத்தி லெல்லையளவும் சென்று அந்த பாகவதர்களுக்கு நிருபகமான பகவத் வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தாலே ஒன்றின் வ்ருத்தியை ஒன்றாசைப்படுமபடி சேதந ஸமாதியையடைந்த கரணக்ராமமும் தாமும் தனித்தனிய நுபவிக்கவேண்டும் பெருவிடாயையுடையராய், இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய் அவ்வளவு மன்றிக்கே பகவத் ஸ்தோத்திரத்துக்கு அர்ஹகரணராமாய், பகவதநுபவத்துக்குத் தமக்கொரு ப்ரதிஹதி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிசயாநந்த யுக்தரானவர்,

விளக்கம் - தைத்திரீயத்தில் - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் - அவை அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவற்றுள் புகுந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கார்யங்களாக உள்ள அனைத்து சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் ஆகியவற்றை வ்யாபித்து நின்று, அவற்றுடைய தோஷங்கள் ஏதும் தன்னைத் தீண்டாதவனாக உள்ளதால், அனைத்திலும் பரவி நிற்கும் ஸர்வேச்வரன், கடந்த பத்தில், “அவனும் நம்மாழ்வாராகிய தானும்” என்று இருவருடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்புடைய விதத்தில் நம்மாழ்வார் அறுதியிட்ட மோக்ஷத்தின் பலனாகிய தன்னுடைய திவ்யமங்கள திருமேனியை அவர் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தான்; அதனை இவரும் அனுபவித்தார்; அதன் மூலம் உயிர் தாங்கும் நிலையில் நின்றார். அத்தகைய அனுபவத்தின் விளைவாக இவருக்கு ஏற்பட்ட அளவு கடந்த ப்ரீதி காரணமாக, அவனுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும் என்று மிகுந்த ஆசை கொண்டார். அத்தகைய ஆர்வத்திற்கு ஏற்புடைய விதத்தில் ஸர்வேச்வரன் தனக்குக் காட்டிக் கொடுத்த, “அனைவருக்கும் ஆத்மாவாக ஸர்வேச்வரனாகிய தானே உள்ள நிலை” என்பதைக் குறித்து உரைத்தார். அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட ப்ரீதியால் மிகுந்த உகளிப்பு அடைந்தார். அத்தகைய

ப்ரீதியானது ஸர்வேச்வரன் அளவில் மட்டுமே நின்றுவிடாமல், பாகவதர்களுக்கு அடிமை செய்தல் என்ற எல்லைவரை நீண்டது. அத்தகைய பாகவதர்கள் “இன்ன தன்மை கொண்டவர்கள்” என்பதை நிரூபிப்பதாகிய “எப்போதும் பகவானை எண்ணியபடி இருத்தல்” என்பதன் மூலம் வெளிப்படுவதான, பகவானின் வேறுபட்ட சிறப்பைக் கூறுதல் என்ற காரணத்தால், தன்னுடைய ஒரு இந்திரியம் செய்யும் செயலை மற்றொரு இந்திரியம் செய்வதற்கு ஆசை கொள்ளும்படியாக, சேதநர்களின் தன்மையை அடைந்த தனது இந்திரியங்களும் தானும் தனித்தனியாக அவனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டார். ஸர்வேச்வரன் அல்லாது வேறு யாரையும் துதிக்கும் தகுதி அற்றபடி உள்ள இந்திரியங்களைக் கொண்டவராகவும், அது மட்டும் அல்லாமல் ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே துதிப்பதற்காக தகுதி கொண்ட இந்திரியங்களைக் கொண்டவராகவும் இருந்தார்.

வ்யாக்யானம் - “புண்டரீகாக்ஷனாய் ஸூரிஸேவ்யனானவனை, நம்மாலாச்ரயிக்கப் போமோ” என்று ஸம்ஸாரிகள் அஞ்சிக்கை வாங்காமல் மேல் விழுந்தாச்ரயிக்கும்படி கீழிரண்டு பத்தாலுமுபதேசித்த அவதார ஸௌலப்யம் பரத்வ ஸ்தாநீயமாம்படி அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை யுபதேசித்து, அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபதத்தை ப்ராபிப்பிக்குமவனை யொழிய இதர ஸ்தோத்ரத்திலே தாழ்விழிகை நிஷ்ப்ரயோஜநம்; ஆன பின்பு நீங்கள், ஸகலபல ப்ரதனுமாய் ஸாம்யாபத்தி ப்ரதனுமான அவன் விஷயத்திலே வாசிகமானவடிமையைச் செய்யுங்கோளென்று நிஹீந வ்ருத்தியான இதர ஸேவையை நிவர்த்திப்பித்து, தம்முடைய வ்ருத்தியான வாசிக கைங்கர்யத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்றாம் பத்தில், “தாமரைமலர் போன்று அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் வணங்கப்படுபவனும் ஆகிய அவனை நம்மால் அண்ட இயலுமா?” என்று இந்த ஸம்ஸாரிகள் அச்சம் கொண்டு பின்வாங்காமல், அவனை வணக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். ஆகவே முதல் இரண்டு பத்துக்களில் உபதேசித்த அவதாரத்தின் ஸௌலப்யம் என்பது மிகவும் உயர்ந்த நிலையிலேயே உள்ளது என்பதை உணர்த்தும்விதமாக அவதாரத்தின் எளிமையை உபதேசித்தார். மேலும், “அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக பரமபதத்தை அடையும்படிச் செய்யும் பகவானை

அல்லாமல் மற்ற விஷயக்களின் ஈடுபட்டு அவர்களைத் தொழுதபடி இருத்தல் என்பது பயனற்றது. ஆகவே அனைத்து பயன்களையும் அளிப்பவனும், தன்னைப் போன்றே ஸ்வரூபம் பெறுவதற்கு அருள் செய்பவனும் ஆகிய அவன் விஷயத்தில் சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்வீர்களாக”, என்று மற்றவர்கள் குறித்துச் செய்யப்படுவதான தாழ்ந்த செயல்களை விலக்கி, தனது செய்கையான சொற்கள் மூலமான கைங்கர்யம் என்பதில் அவர்களை ஈடுபடுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (முழுது மாயெங்கணுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனாம் ஸர்வவ்யாபகன்) “முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்”, “ஏழ்ச்சிக் கோடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்”, “எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற”, “அளவுடை யைம்புலன்க ளறியா வகையா லருவாகி நிற்கும்”, “யாவையும் யாவரும் தானா யவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்” என்று தேசகால வஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி கார்ய பூத ஸகல சேதநா சேதங்களையும் வ்யாபித்து, “அந்சந்நந்யோ அபி சாகசீதி” என்கிறபடியே தக்கத தோஷை ரஸம் ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கையாலே வ்யாபகனான ஸர்வேச்வரன். (தீர்ந்த வடியார்களைத் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளும் தன் படிக்கும்) “தீர்ந்த வடியவர் தம்மை” என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாக அத்யவஸித்த ஆச்ரிதரை “சன்மசன்மாந்தரங்காத் தடியார்களைக் கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும்ப்பன்” என்று ஜந்ம பரம்பரைகளில் புகாதபடி ரஷித்து ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேசவிசேஷத்திலே கொண்டு போய், ஸ்வஸ்வரூப ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்து பாதோபதாநத்தோபாதியாகத் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக்கொள்ளும் சேஷியான தன்னுடைய ஓளதார்யத்துக்கும்.

விளக்கம் - (முழுவதுமாய்) – திருவாய்மொழி (3-1-8) - முழுதுமாய் முழுதியன்றாய் – என்றும், (எங்கணும்) - திருவாய்மொழி (3-2-4) - ஏழ்ச்சிக் கோடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய் - என்றும், (ஒழிவற) - திருவாய்மொழி (3-2-7) - எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற - என்றும், (அருவாகி நின்று) - திருவாய்மொழி (3-10-10) - அளவுடை யைம்புலன்க ளறியா வகையா லருவாகி நிற்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இடம், காலம், பொருள் ஆகிய மூன்றாலும்

அளவுபடுத்தி அறிய இயலாதபடி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அனைத்து சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றில் வ்யாபித்து நின்று. (நோய்விலனாம் ஸர்வ வ்யாபகன்) - திருவாய்மொழி (3-4-10) - யாவையும் யாவரும் தானா யவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன் - என்றும், கட உபநிஷத் - அந்சநநந்யோ அபி சாகசீதி - இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அவன் ப்ரகாசித்தபடி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவை அனைத்தின் தோஷங்களும் தன்னை தீண்டாதவிதத்தில் எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரன். (தீர்ந்த வடியார்களைத் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளும் தன் படிக்கும்) - திருவாய்மொழி (3-5-11) - தீர்ந்த வடியவர் தம்மை - என்பதற்கு ஏற்ப, அடைகின்ற பேறு மற்றும் அந்தப் பேறறை அடையும்படிச் செய்யும் உபாயம் ஆகிய இரண்டும் ஸர்வேச்வரனே ஆவான் என்று உறுதியாக எண்ணியபடி உள்ள தனது அடியார்களை, திருவாய்மொழி (3-7-7) - சன்மசன்மாந்தரங்காத் தடியார்களைக் கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப தொடர்ந்து வருகின்ற பிறைகளில் செல்லாதபடிக் காப்பாற்றி, இப்போது எடுத்துள்ள இந்தச் சரீரத்தின் முடிவில் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப் பரமபதத்திற்குக் கொண்டு சென்று, தனது ஸ்வருபத்தை அடைகின்ற நிலையை அளித்து, தனது திருவடிகளுக்கு அணை போன்றுள்ளதாக அவர்களை தனது திருவடிகளின் கீழ் சேர்த்துக் கொண்டு நிற்கும் எஜமனனாகிய இத்தகைய வள்ளல் தன்மைக்கும்.

வ்யாக்யானம் - [2] (நீ தந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி யலமருகின்றேன் வேறறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வென்று கழித்துப் புகும் தம் காதலுக்கும்) “அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்”, “பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்”, “பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை”, “வினையியல் பிறப்பழுந்தி”, “கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்தலமருகின்றேன்” என்று ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீ தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு உன்னைப் பெறப்பாராதே, நான் அதின் வழியே போய் அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக் கொண்டு, குணத்ரய பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத்யயையான ப்ரக்ருதி கார்யமான தேவாதி தேஹங்களிலே அவகாஹித்து, ஹேயமான சரீரத்துக்கடியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற கர்மமடியாக மீண்டும் பாபத்திலே கொண்டுபோய்

மூட்டக்கடவதான ஜந்ம பரம்பரைகளிலே யழுந்தி; என்னாலடியறுக்கவும், அடிகாணவு மொண்ணாதே, புகரவழி தெரியுமதொழியப் புறப்பட வழி தெரியாத பாபமாகிற மிடைந்த தூற்றிலே யகப்பட்டு நின்று உன்னை ப்ராபிக்கைக்கீடான வழிகாணாதே கூப்பிட்டலமாவா நின்றேன். “வினைகளை வேறறப் பாய்ந்து”, “தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து” என்று அநாதியாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்வயத்தந நிவர்த்தியமல்லாதபடி அதிப்ரபலமான பாபங்களினுடைய அநுபந்தங்களை மறுகிளை வாராமல் வேற்றுப் போம்படி ஊசிவேரோடே யறுத்துப் போகட்டு, “எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்”, “எங்கு வந்தனுகிற்பன்”, “எங்கினித் தலைப் பெய்வன்” என்று நானுன்னைக் கிட்டுவதொரு நாளறுதியிட்டுத் தரவேணும், நானுன்னை யெங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன், இனி கிட்டுகை யென்றொரு பொருளுண்டோவென்று சரீர ஸம்பந்தத்துக்கு நொந்து; அதிலுண்டான அருசியோடே “காயங்கழித்தவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகுங்காதல்” என்று பகவத்குணாநுபவத்தோடே காலசேஷபத்தைப் பண்ணி சரீரத்தை விட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புகவேணுமென்னும்படியான சேஷ பூதரான தம்முடைய ஆசைக்கும். (ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும்) இப்படியான இருவர்படிக்கும் தகுதியாக “வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள்” என்றீச்வரன் காட்டிக் கொடுக்கிற.

விளக்கம் - (நீ தந்த) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்ருஷ்டியின்போது உன்னை வந்தடைவதற்கு ஏற்றபடியாக நீ எனக்கு அளித்த சரீரத்தைக் கொண்டு உன்னைப் பெறுவதற்கு முயலாமல், நான் அந்தச் சரீரம் மூலமாக எனக்குப் பல தீமைகளை வரவழைத்துக் கொண்டு. (மா மாய) - திருவாய்மொழி (3-2-2) - பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்ற யான் - என்பதற்கு ஏற்ப மூன்று குணங்களுடைய வேறுபாடு காரணமாகப் பலவகையாக உள்ளதும், தாண்ட இயலாதபடி உள்ளதும் ஆகிய ப்ரக்ருதியின் செயல்களாக உள்ள தேவர்கள் முதலான சரீரங்களில் புகுந்து. (புணர்வினை) - திருவாய்மொழி (3-2-3) - பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை - என்பதற்கு ஏற்ப இத்தகைய தாழ்ந்த சரீரத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதும், ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்ததும், திருவாய்மொழி (3-2-7) - வினையியல் பிறப்பழுந்தி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான கர்மங்களின் விளைவாக மீண்டும்

பாபங்களில் சென்று சேர்ப்பதாக ஆழமாக அழுந்தி, (அலமருகின்றேன்) - திருவாய்மொழி (3-2-9) - கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்தலமருகின்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப என்னால் வேரை அறுக்க இயலாமலும், அதன் வேர் எது என்று காண இயலாமலும், இத்தகைய நிலையில் உள்ளே வருவதற்கான வழியை மட்டுமே அறிந்து, இதிலிருந்து வெளியேற வழி அறியாமல் உள்ளதான பாபங்கள் நிறைந்த குழியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு நின்று, உன்னை வந்தடைவதற்கு ஏற்ற வழியை அறியாமல், உன்னை அழைத்தபடி திகைத்து நின்றேன். (வேர் அற அரிந்து) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - வினைகளை வேறறப் பாய்ந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-2) - தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதும், அளவிட்டு அறிய இயலாததும், நம்முடைய முயற்சியால் விலக்க இயலாததும், அனைவரும் அறிந்ததும் ஆகிய பாபங்களுடைய சங்கிலியை, அவை மீண்டும் துளிர்க்காமல் அறுத்து. (எந்நாள் எங்கு வந்து தலைப்பெய்வன் என்று) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-5) - எங்கு வந்தணுகிற்பன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-9) - எங்கினித் தலைப் பெய்வன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நான் உன்னை எந்த நாளில் வந்து அடைவேன் என்று அந்த நாளைக் குறித்து உறுதியாக உரைக்கவேண்டும்; நான் உன்னை எங்கே வந்து அடைவேன், இனி நான் சென்று அடைவதற்கு ஏற்ப ஒரு இடம் உள்ளதோ என்று பலவிதமான சரீரத்தின் ஸம்பந்தத்தை எண்ணி மனம் நொந்து, அதில் ஏற்பட்ட வெறுப்புடன். (கழித்துப்புகும் நம் காதலுக்கும்) - திருவாய்மொழி (3-9-8) - காயங்கழித்தவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகுங்காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் குணங்களை அனுபவித்தபடி காலத்தைக் கழித்து, இந்தச் சரீரத்தை விட்டு நீங்கி, அவனுடைய திருவடிகளின் கீழே புகவேண்டும் என்பதாக உள்ள அடியாரான தனது ஆசைக்கும். (ஸத்ருசமாக) - இப்படியாக இருவருடைய நிலைக்கு ஏற்றவிதத்தில். (கண்டு கொள் என்னும்) - திருவாய்மொழி (3-9-9) - வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஈச்வரன் காண்பித்துத் தருகின்ற.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 239)

3-9-5 கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை

வள்ளல் புகழ்ந்து நும் வாய்மை யிழக்கும் புலவீர்காள்

கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந் தரும் கோதில் என்

வள்ளல் மணிவண்ணன் தன்னைக் கவி சொல்ல வம்மினோ

பொருள் - குப்பையைக் கிளறுவது போன்று தோஷம் மட்டுமே வெளிப்படும்படியாக உள்ள செல்வத்தைக் கொண்ட தாழ்ந்து மனிதர்களை, “வள்ளல்கள்” என்று மிகவும் அதிகமாகக் கொண்டாடி, உங்களுடைய வாக்கில் உள்ள ஸத்யத்தன்மையை இழக்கின்ற புலவர்களே! இதன் மூலம் நீங்கள் அடையக்கூடிய பலன் ஏதும் இல்லை. கவிபாடுவதற்கு ஏற்ற பொருளாக உங்கள் உள்ளத்தில் நீங்கள் கொள்வதற்கும், அத்தகைய கவிக்கு ஏற்ற பலனைக் கொள்வதற்கும் குறைவற்ற குணங்களைப் பரிபூர்ணனாகக் கொண்டவனும், நாம் விரும்புகின்ற அனைத்தையும் அளிக்கும்போது ஏற்றத்தாழ்வு ஆராயாமல் அளிப்பவனும், எனக்குத் தன்னையே அளித்தபடி உள்ள உபகாரகனும், நீல இரத்தினம் போன்று உள்ளவனும் ஆகிய அவனைக் குறித்துக் கவிபாட வாருங்கள்.

அவதாரிகை - உபகாரகருமன்றிக்கே, கவிபாடுகிறவர்களுக்கு அவத்யமாம்படி ஹேயருமா யிருக்கிறவர்களைக் கவிபாடாதே, ஸமஸ்த கல்யானகுணாத்மகனுமாய் ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனுமான ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - “எந்தவிதமான உபகாரமும் செய்யாதவர்களாகவும், கவிபாடுபவர்களுக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும்படியான தாழ்ந்தவர்களும் ஆகியவர்களைக் கவி பாடாமல், அனைத்துவிதமான கல்யாணகுணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளவனும், அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொள்ளும் பயனில்லை) பிறரைக் கவிபாட இழிகிறது அவர்கள் உத்தேச்யராயன்றே; ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவே; அதில்லை என்கிறார். நீங்களும் இசையவே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமன்றே. ப்ரயோஜநபரராயே கவிபாடுகிறது; “அதில்லை” என்னவே மீளுவரென்று பார்த்து, முந்துறமுன்னம் “இல்லை” என்கிறார். (கொள்ளும் பயனில்லை) நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்குப் பெரிய லாபங்காணும்! கொள்ளும் பயனில்லையென்கை - கொள்ளக்கடவதொரு ப்ரயோஜநமில்லையென்கை. ஆக உங்களுக்காக ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லையாயிருந்தது.

விளக்கம் - (கொள்ளும் பயன் இல்லை) - மற்றவர்களைக் கவிபாட இறங்குதல் என்பது, அவர்கள் அந்தக் கவிக்கு ஏற்றவர்கள் என்பதால் அல்ல; ஒரு பயனைப் பெறுவதற்காகவே ஆகும் அல்லவோ? ஆனால் இந்த விஷயத்தில் பயன் கிட்டாது என்கிறார். உங்களுக்கும் கவிபாடுவதால் பலன் ஏற்படவேண்டும் என்பதால் கவிபாடுகிறீர்கள்; அதனை ஏற்பவர்களுக்கும் பலன் உண்டாகவேண்டும்; ஆனால் இங்கு அத்தகைய நிலை இல்லை என்பதால் கவிபாடாமல் திரும்பிவிடுவீர்கள் என்பதை முன்னரே அறிந்ததால் “பயன் இல்லை” என்று முதலிலேயே கூறுகிறார். (கொள்ளும் பயனில்லை) - உங்களுடைய உள்ளம் உருகிக் கவிபாடுவதால் இந்த விஷயத்தில் பெரிய லாபத்தை அடையலாம் என்று நீங்கள் எண்ணலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட நிலை இங்கு ஏதும் இல்லை. இங்கு உங்களுக்குக் கிட்டக்கூடிய பயன் ஏதும் இல்லை. எனவே இதன் மூலம் உங்களுக்காக எந்தவிதமான பயனும் மற்ற விஷயங்களில் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - தங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜந மில்லையேயாகிலும், பரஹிதமாகவும் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவதிநே; அதுதான் உண்டோ? என்னில், (குப்பை இத்யாதி) குப்பையைக் கிளறினாற் போலேயிருக்கிற ஸம்பத்தை. அதாவது மறைந்து கிடக்கிற தோஷத்தை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமித்தனை. குப்பையைக் கிளறினால் உள்மறைந்து கிடக்கிற கறைச்சீரை முதலாவள்ளவையிநே வெளிப்படுவது. அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமளவன்றிக்கே, தங்களுக்கும் அசுசி ஸ்பர்ஸமுண்டாம் என்கை. (வள்ளல் புகழ்ந்து) உதாரமாகப் பாடி. அவன் தனக்கும் ஒரு நன்மையின்றிக்கே, பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, அவனுக்கு நன்மையுண்டாகவும் அதுதான் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்கு அடியாயிருக்கிறதாகவும் நன்றாகப் புகழ்ந்து.

விளக்கம் - ஆனால் கவிபாடுபவர்கள் தங்களுக்கு எந்தவிதமான பயனையும் கருதாமல், மற்றவர்களுடைய நன்மைக்காக இவ்விதம் கவிபாடலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (குப்பை இத்யாதி) - குப்பையைக் கிளறுவதன் மூலம் கிடைகிற பொருள் போன்று உள்ள செல்வத்தை. அதாவது, மறைந்து கிடக்கிற தோஷத்தை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் அவர்களுக்குத் தாழ்வே ஏற்படும். குப்பையைக் கிளறினால் அதற்குள் மறைந்து கிடக்கும் கந்தல்துணி போன்றவை அல்லவோ வெளிப்படும்? இதன் விளைவாக அவர்களுக்கும் தாழ்வு உண்டாகி, இவ்விதம் குப்பையைக் கிளருவதால் அசுத்தமானவற்றைத் தீண்டிய தோஷமும் ஏற்படும். (வள்ளல் புகழ்ந்து) - உதாரமாகப் பாடி. இதனால் பாடப்பெற்றவனுக்கும் எந்த நன்மையும் இன்றி, பாடியவனுக்கும் நன்மை இன்றி உள்ளபோதிலும், “அவனிடம் நன்மை உள்ளது” என்றும், “அத்தகைய நன்மையே எங்களுக்குப் பயனாக உள்ளது” என்றும் நன்றாகப் புகழ்ந்து.

வ்யாக்யானம் - (நும் வாய்மையிழக்கும்) நீங்கள் கொள்ளும் பயன் இதுவே; இரண்டுமில்லை என்று சொன்னாரிநே; ஆகையால், நீங்கள் “வாக்மிகள்” என்கிற ப்ரஸித்தையை இழக்குமித்தனை. அன்றிக்கே, வாய்மையென்று மெய்யாய், நாடறிய இல்லாத அர்த்தங்களைச் சொல்லுகையால் பொய் சொல்லிகளாமத்தனை நீங்கள். (புலவீர்காள்) பேறிழவறியும் நீங்கள் செய்யுமதோ இது? உங்கள் ஹிதம்

நான் சொல்ல வேண்டும்படியிருப்பதே; வர்ணாச்ரமங்களுக்குச் சேருமோ நீங்கள் செய்கிறவை? ஸர்வபத வாச்யன் அவனானால், அந்த சப்தங்கள் தனக்குச் சேருமோ?

விளக்கம் - (நும் வாய்மையிழக்கும்) - இதன் மூலம் நீங்கள் அடையப்போகும் பயன் இதுவே ஆகும்; அதாவது தனக்கும் பயன் இல்லை, மற்றவர்களும் பயன் இல்லை என்று முன்பே கூறப்பட்டது. எனவே நீங்கள், “மிகவும் எளிதாக உயர்ந்த கவிகள் இயற்றவல்லவர்கள்” என்ற பெருமையை இழப்பீர்கள். அல்லது “வாய்மை” என்பதற்கு “உண்மை” என்று பொருள் கொண்டு, நாட்டில் உள்ள யாரும் அறியாதவற்றை நீங்கள் கூறுவதால், “பொய் உரைக்கிறீர்கள்” என்றாகிவிடும். (புலவீர்காள்) - கிட்டவல்ல பேறு மற்றும் இழப்பு ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு அறியும் நீங்கள் செய்யும் செயல் இத்தகையதோ? உங்களுக்கு நான் நன்மை கூறவேண்டும்படியான நிலை ஏற்பட்டதே! வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு உட்பட்டவையாக நீங்கள் செய்யும் செயல் உள்ளதா? அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுபவன் ஸர்வேச்வரன் மட்டும் ஆவான் என்னும்போது, அந்தச் சொற்கள் மற்றவர்களைக் குறிக்குமோ?

வ்யாக்யானம் - நாங்கள் கவிபாடுகிறவர்களிற்காட்டில் நன்மையுண்டோ? என்னில், (கொள்ளக் குறைவில்) கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாறாடிச் சொல்லுகிறார். கொள்ளும் பயனுமுண்டு, குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வமுமல்ல. நீங்கள் யாவை யாவை சில ஏற்றங்களையிட்டுக் கவிபாடினீகோள், அவற்றை ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் ஒருகுறை யுடையனல்லன்; ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) கொள்ளும் பயனும் பெரிது. நீங்கள் கவிபாடினால் போக மோக்ஷங்கள் வேண்டுமவை யெல்லாம் தரும். இவனையொழிந்தார், ஒருவனுக்கு ஒன்றைக் கொடுத்தால், கொள்ளுகிறவனுக்கு மற்றொன்று அபேக்ஷிதமானால் அது கொடுக்கமாட்டார்களிறே. இங்கு அபேக்ஷிப்பார் தாழ்வாலே இழக்கில் இழக்குமித்தனை; அவன் தரமாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டா; “பெளமம் மநோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்க்கிவந்த யஞ்ச யத் பதம் ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்க ப்ரதோ ஹரி:”, “ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:”.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட கவிஞர்கள் ஆழ்வாரிடம், “சரி, நாங்கள் உணரக்கூடிய தன்மைகள் அனைத்தும் நீவிர் கூறும் விஷயத்தில் உள்ளதோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கொள்ளக் குறைவில்ன்) - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டையும், “இங்கே இல்லை, அங்கே உள்ளது” என்றும், “அங்கே உண்டு, இங்கே இல்லை” என்றும் மாற்றி உரைக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் பெறத்தக்க பயன் உள்ளது; மேலும் குப்பையைக் கிளறினால் பெறக்கூடிய செல்வம் போன்றது இது இல்லை. மற்றவர்கள் விஷயத்தில் எந்தெந்த நன்மைகள் உள்ளன என்று நீங்களாகவே ஏறிட்டுக்குக் கூறினீர்களோ, அவைகள் அனைத்தும் இவனிடம் சரியாகவே பொருந்தி, குறை ஏதும் இல்லாமல் உள்ளன; காரணம், இவன் அனைத்து குணங்களையும் கொண்டவன் ஆவான். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) - நீங்கள் இதன் மூலம் அடையப்போகும் பயனும் பெரியதாகும். இவனைக் குறித்து கவிபாடினால், இந்த உலக இன்பங்கள் மற்றும் மோகஷம் ஆகிய அனைத்தையும் அளிப்பான். இவனை விடுத்து மற்றவர்கள் செய்வது என்ன? தங்களைக் குறித்துக் கவிபாடியவர்களுக்கு எது விருப்பமோ அதனை அவர்கள் அளிக்கமாட்டார்கள். இவன் விஷயத்தில் நீங்கள் குறைவாகக் கேட்பதன் மூலம் மட்டுமே நீங்கள் இழப்பீர்கள் அல்லாமல், அவன் அளிக்காத காரணத்தால் அல்ல. ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மம் - பெளமம் மநோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்க்கிவந்த யஞ்ச யத் பதம் ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்க ப்ரதோ ஹரி: - மோகஷத்தை அளிப்பவனாகிய ஸ்ரீஹரி, தன்னை த்யானிப்பவர்களுக்கு, இந்த உலகில் விருப்பமானவற்றையும், ஸ்வர்கத்தில் உள்ளவற்றையும், ஸ்வர்கத்தில் உள்ளவர்கள் வணங்குகின்ற மோகஷத்தையும் அளிக்கிறான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு: - அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவன் விஷ்ணு ஆவான் - என்றும் உள்ளது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (கோதில்) ஒருவனுக்கு ஒன்று கொடுக்குமிடத்தில் கோதற்றிருக்கும். கொடைக்குக் கோதில்லாமையாவது - தேச கால பாத்ரங்கள் பார்த்துக் கொடுத்தல், “கொடுத்தோம்” என்கிற அபிமானம் அநுவர்த்தித்தல், கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடி செஞ்சாறல்படுதல் செய்ய வேண்டாதபடியிருக்கை. நீர் இது அறிந்தபடியென்? என்ன, (என் வள்ளல்) நான் அநுபவித்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். (மணிவண்ணன்) கொள்ளும் பயனுமின்றிக்கே

ஐச்வர்யமுமின்றிக்கே யொழிந்தாலும், விடவொண்ணாதபடி யாயிற்று வடிவழகு. ரூபாபாஸம் கண்டு மேல்விழாநின்றதிறே புறம்பு. வடிவழகு கண்டு கவிபாடினாலும் இவனையே பாடவேண்டும். கைக்கூலி கொடுத்து விரும்பாநின்றதிறே ரூபாபாஸங்களையும். (மணிவண்ணந் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ) நான் சொல்லுகிறபடியை யுடையவனைக் கவிபாட வாருங்கோள். (வம்மின்) பிற்காலியாதே கடுகப் புகுரப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (கோதில்) - இவன் ஒருவனுக்கு ஒன்றை அளிக்கும்போது குறைவின்றி இருக்கும். கொடைக்குக் குறை என்றால் என்ன? அவையாவன - இடம், காலம், கொள்பவன் என்று ஆராய்ந்து அளிப்பதாகும்; மேலும் “கொடை அளித்தோம்” என்று எண்ணியபடி இருத்தலும் ஆகும்; மேலும் பெறுபவனிடம் ஏதேனும் கைம்மாறு எதிர்பார்த்து அளித்தல் ஆகும். இத்தகைய தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாதவன். “இதனை நீவிர் எப்படி அறிந்தீர்?” என்று கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (என் வள்ளல்) - நான் அனுபவித்ததன் காரணமாக உரைக்கிறேன். (மணிவண்ணன்) - நாம் அடையவல்ல பயன் ஏதும் இல்லாமல் போனாலும், எந்தவிதமான செல்வமும் இல்லை என்றாலும், விட இயலாத வடிவழகு கொண்டவன். மற்றவர்கள் விஷயத்தில் அவர்களுடைய உருவம் கண்டு ஈடுபாடு கொள்ளாமல் அல்லவோ இருப்போம்? ஆகவே வடிவழகைக் கண்டு கவி பாடினாலும், இவனை மட்டுமே பாடலாம்படி உள்ளவன். (மணிவண்ணந் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ) - நான் உரைக்கிற தன்மைகளைக் கொண்டவன் குறித்துக் கவிபாட வாருங்கள். (வம்மின்) - தாமதம் செய்து பின்வாங்காமல், விரைவாக அவனிடம் வந்து சேருங்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 101)

96. வளரும் பிணிகொண்ட வல்வினையால் மிக்க நல்வினையின்
கிளரும் துணிவு கிடைத்தறியாது முடைத்தலையூன்
தளரும் அளவும் தரித்தும் விழுந்தும் தனிதிரிவேற்கு
உளர் எம் இறைவர்* இராமானுசன் தன்னை உற்றவரே.

விளக்கவுரை - மேன்மேலும் பெருகி வரும்படியும், எப்போதும் துக்கத்தை மட்டுமே ஏற்படுத்துவதும், எத்தனை ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும் கழியாமல் உள்ளதும் ஆகிய எனது வினைகள் செய்வது என்னவென்றால் - மிகவும் உயர்ந்த சரணாகதியின் இன்றியமையாத அங்கமான மஹாவிச்வாசம் என்பது எனக்குக் கிட்டாமல் உள்ளது. துர்நாற்றம் கொண்ட மாமிசத்தால் ஆகிய இந்த உடல் உயிரற்று தரையில் விழும் வரையில் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடியும், மிகவும் கொடுமையான குழியான உலக விஷயங்கள் என்பதில் விழுந்தபடியும், எவ்விதமான துணையும் இல்லாதபடியும் நாம் உள்ளோம். இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரம் என்ற படுகுழியில் நாம் விழாதபடி நம்மைக் காப்பாற்றுபவர்கள் யார் என்றால் - எம்பெருமானாரை அல்லது வேறு யாரையும் அறியாமல் உள்ள கூரத்தாழ்வான் போன்றோர் ஆவர். இவர்களே நம்மை காப்பாற்றும் எஜமானர்களாக உள்ளனர்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாய் தண்டதரனான ஸர்வஸ்மாத்த்பரனிலும் அஞ்ஞாந நிக்ரஹராய் பரமபதத்தில் நின்றும் ரக்ஷணைக தீக்ஷிதராய் வந்து அவதரித்த எம்பெருமானார், நிர்ஹேதுக

க்ருபையை யுடையவ ராகையாலே, சேதந ஸம்ரசுஷணார்த்தமாக வேதவேதாந்த ப்ரவர்த்தநம் பண்ணியருளினாரென்று இவர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு அருகில் இருப்பார், “அந்த வேதாந்தங்களிலே முழுஷூர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே என்று மோக்ஷாதிகாரிகளுக்குச் சொன்ன சரணாகதியிலே நிஷ்டராயிருந்தீரோ”, என்ன; “சரணாகதியைப் பெருகைக்கு ப்ரதிபந்தங்களான ப்ரபல கர்மங்களாலே அது தன்னிலும் மஹாவிச்வாசம் கிடையாதே, துர்கந்த ப்ரசுரமாய், மாம்ஸா ஸ்ருகாதிமயமான சரீரம் கட்டுக் குலைந்து போமளவும் ஸுக துக்காநுபவம் பண்ணிக் கொண்டு ஸஹாயமின்றிக்கே யிருக்கிறவெனக்கு, அந்த சரமோபாயமான எம்பெருமானாரிலும் ஸுலப தமராய் சேஷிகளாய் எனக்கு ஸ்வாமியானவவர் தம்மையே ‘தந்தை நல் தாய் தாரம்’ இத்யாதிப்படியே ஸர்வவித பந்துவாய் அத்யவஸித்து, ‘தேவு மற்றறியேன்’ என்றிருக்கும் மஹாத்மாக்களே வழித் துணையாய் ரக்ஷகராயிருப்பார் என்று அத்யவஸித்தேன். ஆகையால் நான் ததீயாபிமாந நிஷ்டன்” என்று அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், “தண்டித்தல் மற்றும் அனுக்ரஹம் செய்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ளவனும், அனைத்து ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும், அஜ்ஞானத்தை அழிப்பவராகவும் அனைத்தையும் காப்பாற்றுதல் என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காகப் பரமபதத்திலிருந்து இங்கு வந்து அவதரித்தவரும் ஆகிய எம்பெருமானார், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வருகின்ற கருணை நிறைந்தவர் என்பதால், அனைத்து சேதங்களையும் காப்பாற்றுவதற்காகவே, வேதங்களையும் வேதாந்தங்களையும் எங்கும் பரப்பியபடி உள்ளார்”, என்று இவர் அருளிச்செய்தார். இதனைக் கேட்ட ஒரு சிலர் அமுதனாரிடம், “அத்தகைய வேதாந்தங்களில், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - முழுஷூர்வை சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே – முழுஷூவாகிய நான் சரணம் அடைகிறேன் - என்று மோக்ஷத்திற்கான அதிகாரிகளுக்கு உரைக்கப்பட்ட சரணாகதியில் நீவிர் ஈடுபட்டபடி இருந்தீரோ?”, எனேய் கேட்டனர். இதற்கு விடையாக அமுதனார், “சரணாகதியைச் செய்யவேண்டும் என்றால் அதனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள பாப கர்மங்களின் விளைவாக, சரணாகதியில் எனக்கு மஹாவிச்வாசம் ஏற்படாமல் இருந்தது. தாழ்ந்த வாசனைகளின் விளைவாக ஏற்பட்டதான மாமிசம் மற்றும்

இரத்தம் ஆகியவற்றால் ஆகிய இந்தச் சரீரமானது தனது இருப்பை இழக்கும்படியாக சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகியவற்றை அனுபவித்தபடி, எந்தவிதமான உதவியும் இன்றி நான் நின்றேன். அப்போது, உபாயத்தின் எல்லையாகிய எம்பெருமானாரைக் காட்டிலும் அடைவதற்கு மிகவும் சுலபமாக உள்ளவர்களும், எனக்கு எஜமானர்களும், எனக்கு ஸ்வாமியாக உள்ள எம்பெருமானாரையே ஆர்த்திப்ரபந்தம்(3) - தந்தை நல்தாய் தாரம் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான உறவாகவும் எண்ணியபடியும், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு - தேவு மற்றறியேன் - என்பதற்கு ஏற்பவும் உள்ள மஹாத்மாக்களும் ஆகியவர்களே, எனக்கு ஏற்ற துணையாக, என்னைக் காப்பவர்களாக இருப்பார்கள் என்று உறுதியாக எண்ணினேன். ஆகவே நான் எம்பெருமானாருடைய அடியவர்களை அண்டி நிற்பவன் ஆவேன்”, என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வளரும் பிணி கொண்ட வல்வினையால்) “அதத்த தோஷேண பவேத் தரித்ரீ தரித்ர தோஷேண கரோதி பாபம் பாபாத் அவச்யம் நகரம் வ்ரஜந்தி புநர் தரித்ர: புந: ஏவ பாபீ” என்றும், “த்யாயதோ விஷயாந் பும்ஸ: ஸங்கஸ்தேஷுப ஜாயதே ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோத: அபி ஜாயதே” என்றும், “க்ரோதாத் பவதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதி விப்ரம: ஸ்ம்ருதி ப்ரம்சாத் புத்தி நாசோ புத்தி நாசாத் ப்ரணச்யதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மேன்மேலும் பெருகி வருகிற பிணி உண்டு, வ்யாதி, தந் மூல துக்கமென்றபடி. (கொண்ட வல்வினையால்) அந்த துக்கத்தையே ஸர்வகாலத்திலும் விளைக்கக் கடவதாய், அநுபவ ப்ராயச்சித்தங்களாலே நசியாதபடி அதிப்ரபலமான துஷ்கர்மத்தாலே,

விளக்கம் - (வளரும் பிணி கொண்ட வல்வினையால்) - அதத்த தோஷேண பவேத் தரித்ரீ தரித்ர தோஷேண கரோதி பாபம் பாபாத் அவச்யம் நகரம் வ்ரஜந்தி புநர் தரித்ர: புந: ஏவ பாபீ - குறிப்பிட்ட தோஷங்களை அடைவதன் மூலம் பாபங்கள் செய்கிறான்; பாபங்கள் செய்வதால் நகரம் புகுகிறான்; நகரத்திலிருந்து வந்த பின்னர் மீண்டும் தோஷங்களை ஏற்று பாபியாகிறான் - என்றும், கீதை (2-62) - த்யாயதோ விஷயாந் பும்ஸ: ஸங்கஸ்தேஷுப ஜாயதே ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோத: அபி ஜாயதே - இந்த்ரியங்களின் விஷயங்களையே

சிந்தித்தபடி உள்ளவனுக்கு, அவற்றில் பற்றுதல் உண்டாகிறது; பற்றுதலிலிருந்து ஆசை உண்டாகிறது; ஆசையிலிருந்து (ஆசைக்குத் தடை உண்டானால்) கோபம் ஏற்படுகிறது – என்றும், கீதை (2-63) – க்ரோதாத் பவதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதி விப்ரம: ஸ்ம்ருதி ப்ரம்சாத் புத்தி நாசோ புத்தி நாசாத் ப்ரணச்யதி – கோபத்தினால் அறிவின்மை என்னும் மயக்கம் உண்டாகிறது; இந்த மயக்கத்தால் நினைவு தடுமாறுகிறது; நினைவு தடுமாறுவதால் புத்தி அழிகிறது; புத்தி அழிவதால் கீழே விழுகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மேன்மேலும் பெருகியபடி உள்ள பிணி அதாவது வ்யாதிகள் மற்றும் அதன் மூலம் ஏற்படும் துக்கங்கள். (கொண்ட வல்வினையால்) - அப்படிப்பட்ட துக்கத்தையே அனைத்து காலங்களிலும் உண்டாக்க வல்லதாகவும், எத்தனை அனுபவித்தாலும் எத்தனை ப்ராயச்சித்தங்கள் செய்தாலும் கழியாதபடி உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற தீவினைகள் மூலம்.

வ்யாக்யானம் – (மிக்க நல்வினையில் கிளரும் துணிவு கிடைத்தறியாது) “தஸ்மாத் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தம் ஆஹு:” என்றும், “ஸத்கர்மநிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்யயோகவிதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீம்பி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வோபாயோத்க்ருஷ்டமாய் உபாயாந்தரங்களைப் போலே ஸ்வரூப விருத்தமாயிருக்கையன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாய் யிருக்கையாகிற நன்மையையுடைத்தான அஞ்சலி ரூப க்ரியையிலே, “மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம் ததேகோபாயதா யாச்சா” என்றும், “விச்வாஸ ப்ரார்த்தநா பூர்வம் ஆத்ம ரசஷா பரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி பர்யந்தமாக பெருகி வருகிற ப்ராப்ய த்வரைக்குறுப்பான மஹாவிச்வாஸமென்பதொன்றும் நேராக லபியாதபடி ஜ்ஞாந விதுரனாயிருந்து வைத்து. நல்வினை – ஸுக்ருதம்; அதாவது ப்ரபத்தி. கிளரும் துணிவு -மிக்க துணிவு; கிளர்த்தி – மிகுதி. “மிக்க நல்வினையின் கிளரும் துணிவு” என்று பாடமானபோது, பரம தர்மமான சரணாகதிக்கு அபேக்ஷிதமான மஹாவிச்வாஸம் என்கை.

விளக்கம் - (மிக்க நல்வினையில் கிளரும் துணிவு கிடைத்தறியாது) - தைத்திரீயம் – தஸ்மாத் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தம் ஆஹு: - தவங்களில் சிறந்ததாக ப்ரபத்தியே கூறப்படுகிறது –என்றும், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-62) - ஸத்கர்மநிரதா:

சுத்தா: ஸாங்க்யயோகவிதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீம்பி – கர்மயோகத்தைக் கைக்கொண்டு, ஞானயோக பக்தி யோகங்களைச் செய்பவர்கள் ப்ரபத்தி செய்தவனுடைய கோடியில் ஒரு பாகத்தைக் கூடப் பெறத் தகுதியானவர்கள் அல்லர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான உபாயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவும், மற்ற உபாயங்கள் போன்று ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக இல்லாததாகவும், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ளதால் நன்மை அளிப்பதாகவும் உள்ள அஞ்ஜலி வடிவத்தில் உள்ள செயலில். அந்நய ஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம் ததேகோபாயதா யாச்சா ப்ரபத்தி: சரணாகதி: - தனக்குத் தேவையான பலனை வேறு யாராலும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்க இயலாது என்னும்போது, மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு சாமர்த்யமாக உள்ள ஒருவனை அண்டி நின்று “நீயே எனக்கு உபாயமாக இருப்பாயாக” என்று விண்ணப்பிப்பதே சரணாகதி ஆகும் – என்றும், ந்யாஸ தசகம் (2) - நியஸ்யாம்யகிஞ்சிந: ஸ்ரீமந்நநுகூலோந்யவர்ஜித: விச்வாஸ ப்ரார்த்தநா பூர்வம் ஆத்ம ரக்ஷா பரம் த்வயி - உனக்கு அநுகூலனாகவும், உனக்குப் ப்ரதிகூலனாக இல்லாமலும், உன்னிடம் மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் உள்ள என்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியான உன்னைப் ப்ரார்த்தித்து, என்னைக் காக்கும் பொறுப்பை உன்னிடமே ஒப்படைக்கிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி வரை பெருகி வருவதான வேகத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ள மஹாவிச்வாசம் என்பது ஏற்படாத விதத்தில் ஞானம் அற்றவனாக இருந்தபடி. நல்வினை என்றால் புண்ணியம், அதாவது ப்ரபத்தி. “மிக்க நல்வினையில்” என்பதை “மிக்க நல்வினையின்” என்று படிக்கும்போது, மிகவும் உயர்ந்த தர்மமாகிய சரணாகதிக்கு அங்கமாக உள்ள மஹாவிச்வாசம் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் – (முடைத்தலையுன் தளருமளவும்) “அமேத்ய பூர்ணம் க்ருமிஜால ஸங்குலம் ஸ்வபாவ துர்கந்தம் அசௌசமத்ருவம் களேபரம் மூத்ர புரீஷ பாஜநம்” என்கிறபடியே ஸ்வபாவ துர்கந்த ஸ்த்தாநமாய், “மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி ஸம்ஹத ரூபமான சரீரம் தளர்ந்து போகுமளவும். முடை – துர்கந்தம்; முடை என்றும், ஊன் என்றும் – மாம்ஸமாய், தத் ப்ரகரமான சரீரத்தைச் சொன்னபடி. “ஊனவுடல் சிறை” என்னக் கடவதிறே. (தரித்தும் விழுந்தும்) இப்படியான தசையிலே “ஸம்ஸார விஷவ்ருக்ஷஸ்ய த்வே பவே ஹி

அம்ருதோபமே கதாசித் கேசவே பக்தி: தத்பக்தைர்வா ஸமாகம:" என்றும், "கூடியமுங்கிக் குழியில் வீழ்ந்து வழக்காதே" என்றும், "மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அள்ளலும் வழக்கலுமான ஸம்ஸார விபூதியிலே யாத்ருச்சிகமாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு போருகிற சில தார்மிகர், ஸம்ஸார கர்த்தத்திலே அழுந்திக் கிடந்த நான் உத்தரிக்கும்படி உபகரித்தும், த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமாகிற ஊன்று கோலை உத்தம்பகமாகப் பிடித்துக் கொண்டு, அத்தாலே அல்ப துக்க சாந்தி பிறந்து ஆச்வஸித்தும், பின்னையும் துர்வாஸநாமூலமான அநவதாந்தாலே "கொடு வன்குழி"யான சப்தாதி விஷயங்களிலே விழுந்தும்.

விளக்கம் - (முடைத்தலையூன் தளருமளவும்) - அமேத்ய பூர்ணம் க்ருமிஜால ஸங்குலம் ஸ்வபாவ துர்கந்தம் அசௌசமத்ருவம் களேபரம் மூத்ர புரீஷ பாஜநம் - மலங்களாலும் புழுக்களாலும் நிறைந்ததும், இயல்பாகவே தீண்டத்தகாததாகவும், அருவருக்கும்படியான துர்நாற்றம் கொண்டதும், மூத்திரம் இரத்தம் மற்றும் சீழ் ஆகியவை கொண்டதும் ஆகிய இந்தச் சரீரம் - என்பதற்கு ஏற்ப இயற்கையாகவே தாழ்ந்த வாசனைக்கு இடமாக உள்ளதும், மாம்ஸாஸ்குக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி - மாமிசம், இரத்தம், சீ, மலம், மூத்திரம், நரம்பு, மஜ்ஜை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதும் ஆகிய சரீரம் தளர்ந்து போகும்வரை. முடை என்றால் தாழ்ந்த நாற்றம், அதற்கு இடமாக உள்ள சரீரம். ஞானஸாரம் (1) - ஊனவுடல் சிறை - என்பது காண்க. (தரித்தும் விழுந்தும்) இப்படிப்பட்ட நிலையில், ஸம்ஸார விஷவ்ருஷஸ்ய த்வே பவே ஹி அம்ருதோபமே கதாசித் கேசவே பக்தி: தத்பக்தைர்வா ஸமாகம: - ஸம்ஸாரம் என்னும் விஷமரத்தில் அமிர்தம் போன்று இரண்டு பழங்கள் உண்டு; அவையாவன கேசவனிடம் உண்டாகும் பக்தி, பாகவதர்களின் சேர்க்கை - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-6-6) - கூடியமுங்கிக் குழியில் வீழ்ந்து வழக்காதே - என்றும், திருவிருத்தம் (100) - மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எத்தனை விலக்கினாலும் வழக்குவதான ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில். இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் அழுந்திக் கிடக்கின்ற என்னை, அவ்வழியே தற்செயலாக வந்த சில தர்மாத்மாக்கள், நான் உயரும்படியாக உபகாரம் செய்தனர். அவர்கள் உபதேசித்தபடி, "விலக்கவேண்டியது எது மற்றும் ஏற்கவேண்டியது எது" என்ற

விவேகம் என்னும் ஊன்றுகோலை, பிடித்து எழுவதற்கு உதவுகின்ற தடியாகப் பிடித்தபடி எழுந்து, அதன் மூலம் துக்கத்திலிருந்து சிறிதளவு விடுதலை கிட்டியது என்று நின்றேன். அதன் பின்னர் மீண்டும் தாழ்ந்த வாசனை காரணமாக, திருவாய்மொழி (7-1-9) – கொடு வன்குழி – என்பதான இந்திரிய விஷயங்களில் விழுந்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (தனி திரிவேற்கு) “ஜீர்ணாதரிஸ்ஸரிததீவகபீர நீரா பாலாவயம் ஸகலம் இத்தம் அநர்த்த ஹேது:” என்றும், “நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்” என்றும், “ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி” என்றும், “பவ துர்த்திநே பத ஸ்கலிதம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சேதந ரூபமாயாதல் அசேதந ரூபமாயாதல் ஒரு ஸஹாயாந்தரமின்றிக்கே யிருக்கிற நமக்கு. (இராமாநுசன் தன்னையுற்றவர்) “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே”, “ராமாநுஜார்ய வசக: பரிவர்த்திஷீய”, “ந சேத் ராமாநுஜேத் ஏஷா” இத்யாதிப்படியே எம்பெருமானாரை அத்யவஸித்திருப்பார்.

விளக்கம் - (தனி திரிவேற்கு) - ஜீர்ணாதரிஸ்ஸரிததீவகபீர நீரா பாலாவயம் ஸகலம் இத்தம் அநர்த்த ஹேது: - என்றும், திருவாய்மொழி (5-7-1) – நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) – ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி - நான் கர்மயோகத்தில் நிற்பவன் அல்லன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (49) – பவ துர்த்திநே பத ஸ்கலிதம் - ஸம்ஸாரம் என்னும் இருளில், நல்ல வழியிலிருந்து தப்பி நின்று - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, சேதந ரூபமாகவோ அல்லது அசேதந ரூபமாகவோ என எந்தவிதத்திலும் ஒரு உதவி கிட்டாதபடி உள்ள நமக்கு. (இராமாநுசன் தன்னை உற்றவர்) - ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே - என்றும், ராமாநுஜார்யவசக: பரிவர்த்திஷீய - இராமானுஜரின் திருவடிகளில் எப்போதும் சேர்ந்து வாழும்படியாக - என்றும், ந சேத் ராமாநுஜேத்யேஷா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானாரை மட்டுமே உறுதியுடன் எண்ணியபடி உள்ளவர்கள்.

வ்யாக்யானம் – (எம்மிறைவர் உள்ளர்) நம்முடைய தனிமை தீர நமக்குத் துணையாய் ஸம்ஸாரமாகிற படு குழியிலே விழாதபடி, தாங்களாயே பிடித்து நடத்தி உத்தரிக்கும் அஸ்மத் ஸ்வாமிகளாவர்கள். “எம்மிறைவர்” என்றது கூரத்தாழ்வானை. “வஞ்ச முக்குறும்பாம் குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான்” என்று கீழேயும் அருளிச்செய்தாரிநே. அன்றிக்கே, “எம்மிறைவர் இராமாநுசன்” என்று எம்பெருமானார்க்கு விசேஷணமாகவுமாம். “எம்மிறையவன் இராமாநுசன் தன்னை யுற்றவரே” என்று பாடமானபோது, எம்பெருமானாரையல்லது அறியோமென்று அற்றிருப்பார் நமக்கு சேஷிகள் என்று யோஜிப்பது. “கர்மேதி கேசிதபரே மதிமீத்யதாந்யே பக்திம் பரே ப்ரபதநம் ப்ரவதந்தி உபாயம் ஆம்நாய ஸார ரஸிகாஸ்த்வமிதாநுபாவாஸ் த்வாமேவ யாந்தி சரணம் சடஜிந் முநீந்த்ர” என்றும் சரம ப்ரவதத்தைப் பற்றினவர்களே பெரியோர்கள் என்று அபியுக்தரும் அருளிச்செய்தாரிநே. “த்வத் தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸ்தா அவிரதா மம அஸ்து” என்று ததீய சேஷத்வத்தை ஜீயரும் ப்ரார்த்தித்தருளினாரிநே.

விளக்கம் - (எம் இறைவர் உள்ளர்) - தனியாக உள்ள நம்முடைய தனிமை என்பது விலகும்படியாக நமக்கு ஏற்ற துணையாகவும், ஸம்ஸாரம் என்ற ஆழமான குழியில் நாம் விழாதபடி தாங்களாகவே முன் வந்து நம்மை உயர்த்தி விடுபவர்களாகவும் உள்ள எனது ஸ்வாமிகள். “எம் இறைவர்” என்பதன் மூலம் கூரத்தாழ்வானை உரைக்கிறார். இராமாநுச நூற்றந்தாதி (7) – வஞ்ச முக்குறும்பாம் குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் – என்று முன்பே அருளிச்செய்தார். அல்லது “எம் இறைவர் இராமாநுசன்” என்று “எம் இறைவர்” என்பதை எம்பெருமானாருக்கு அடைமொழியாக உரைத்ததாகவும் கொள்ளலாம், “எம்மிறையவன் இராமாநுசன் தன்னை யுற்றவரே” என்று படிக்கும்போது “எம்பெருமானரை அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியமாட்டோம் என்று உள்ளவர்களே நமக்கு எஜமனார்கள்” என்று பொருள். பராங்குச பஞ்ச விம்சதியில் - கர்மேதி கேசிதபரே மதிமீத்யதாந்யே பக்திம் பரே ப்ரபதநம் ப்ரவதந்தி உபாயம் ஆம்நாய ஸார ரஸிகாஸ்த்வமிதாநுபாவாஸ் த்வாமேவ யாந்தி சரணம் சடஜிந் முநீந்த்ர – என்று எல்லை நிலமான அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருப்பவர்களே உயர்ந்தவர்கள் என அறிந்தவர்கள் கூறியுள்ளனர். யதிராஜ விம்சதி (16) - சப்தாதி போக விஷயா ருசி: அஸ்மதீயா நஷ்டா பவதி இஹ பவத் தயயா யதீந்த்ர த்வத்

தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸதா அவிரதா மம அஸ்து - யதிராஜரே! அழியக்கூடிய உலக இன்பங்கள் மீது எனக்கு ஏற்படும் பற்றுக்களை நீக்க நீயே அருளவேண்டும். இத்தகைய இன்பங்கள் பின்வரும் நாட்களில் துன்பமே ஏற்படுத்துவதால், இவற்றை உனது கருணை மூலம் நீக்கவேண்டும். என்னை உனது தொண்டனுக்குத் தொண்டனாகக் கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் நான் உன்னைச் சரணம் என்று பற்றும்படி செய்யவேண்டும். உனக்கு அர்ப்பணிக்க என்னிடம் ஏதும் இல்லை. ஆகவே என்னிடம் இருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள உனது கருணை மட்டுமே கொண்டு என்னை நீ காக்க வேண்டும் - என்று அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலையே ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகளும் ப்ரார்த்தித்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்